

Sygn. akt I C 1550/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Filip Łytko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o z a p ł a t ę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1550/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo akcyjna z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu K. P. domagał się zasądzenia kwoty 4.817,45 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 8 lutego 2016 roku do dnia zapłaty. Wnosił ponadto o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Żądanie swoje wywodził z umowy kredytowej nr (...), jaką pozwany zawarł z bankiem, którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A. Zobowiązanie wynikające z umowy nie zostało spłacone.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2015 roku Bank (...) S.A. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Powód poinformował pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności oraz wezwał pozwanego do zapłaty. Powód pozwem złożonym w dniu 8 lutego 2016 roku dochodził części przysługującej mu od pozwanego wierzytelności.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił, że dołączone do pozwu dokumenty nie są dokumentami urzędowymi, gdyż nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem. Do umowy nie dołączono wymaganych załączników. Zaprzeczył, by powód zawiadomił go o przelewie wierzytelności.

W piśmie procesowym złożonym w toku procesu pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Powołał się na fakt, że umowa z Bankiem (...) S.A. zawarta była w 2011 roku, co oznacza, że wierzytelność jest przedawniona.

W odpowiedzi na zarzut przedawnienia powód podniósł, że doszło do przerwania biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Podnosił, że w wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 grudnia 2011 roku (...) S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanym K. P. umowę kredytu gotówkowego na kwotę 12.527,71 zł. Kredyt miał być spłacany w 84 ratach miesięcznych po 277,76 zł. Zwłoka w płatności rat za dwa okresy płatności uprawniała bank do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód: umowa kredytu gotówkowego – k. 6 - 8

Wobec zaprzestania płatności rat kredytu przez pozwanego, Bank wypowiedział umowę kredytową pismem z dnia 4 września 2012 roku, określając termin wypowiedzenia na dzień 14 października 2012 roku. W piśmie wskazał wysokość zadłużenia, w tym należność główną w kwocie 12.244,07 zł, odsetki umowne – 1.242,37 zł, odsetki karne, opłaty.

Dowód: wypowiedzenie – k. 68, wyciąg z książki nadawczej – k. 69

W dniu 12 listopada 2012 roku Bank (...) S.A. w K. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny. Stwierdził w nim istnienie zobowiązania pozwanego K. P. w wysokości łącznej 13.860,67 zł z tytułu zaciągniętego kredytu z dnia 6 grudnia 2011 roku. Na zadłużenie składała się kwota 12.244,07 zł tytułem niespłaconego kapitału, a ponadto z tytułu odsetek umownych – 1.242,37 zł za okres od 8 kwietnia 2012 roku do 14 października 2012 roku, odsetek karnych w kwocie 259,23 zł oraz z tytułu opłat – 115 zł. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Świdnicy w sprawie sygn. akt I Co (...) nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Dowód: (...) k. 70, odpis postanowienia – k. 71

Bank (...) S.A. z siedzibą w K. złożył wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. P.. Komornik umorzył egzekucję postanowieniem z dnia 23 stycznia 2015 roku na podstawie przepisu art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty egzekucji wyniosły 124,65 zł, obciążono nimi wierzyciela.

Dowód: postanowienie – k. 72

W dniu 28 sierpnia 2015 roku Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności. Jej przedmiotem było m.in. zbycie wierzytelności przysługującej Bankowi przeciwko pozwanemu.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z wyciągiem załącznika – k. 10 – 13

Powód skierował do pozwanego zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z wezwaniem do zapłaty noszące datę 8 września 2015 roku. W piśmie wskazał kwotę zaległości – 18.952,64 zł.

Dowód: zawiadomienie – k. 16

Sąd zważył:

Pozwanego łączyła ze zbywcą wierzytelności umowa o kredyt gotówkowy. Do umowy tej mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (Dz. U. z 2001 roku nr 100, poz. 1081 ze zmianami), co wynika z art. 2 ust. 2 tejże ustawy. Ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 roku weszła bowiem w życie w dniu 18 grudnia 2011 roku, a więc po zawarciu umowy kredytu przez pozwanego.

Stosownie do przepisu art. 14 tej ustawy jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

Jednocześnie na mocy art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy, do umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. w K. zastosowanie mają przepisy tej ostatniej ustawy, w szczególności przepisu rozdziału 5, to jest art. 69 i następnne.

Powód nabył wierzytelność od kontrahenta pozwanego (art. 509 kodeksu cywilnego). Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Uprawnienie do dochodzenia od pozwanego nabytej wierzytelności wynika wprost z § 2 tegoż art. 509 k.c., który stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Wbrew zarzutom pozwanego uznać należy, że powód wykazał nabycie wierzytelności zgodnie z wymogami nałożonymi art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. Powód przedstawił dowody nabycia tej wierzytelności, co czyni chybionym zarzut pozwanego braku legitymacji procesowej powoda. Za udowodnioną należy uznać także wysokość wierzytelności wskazanej w pozwie, stanowiącej część należności ujawnionej w (...). Pozwany nie wykazał, by zadłużenie z tego tytułu było niższe.

Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia i zarzut ten należało uznać za skuteczny.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Powód wykazał, czego pozwany nie kwestionował, że kredyt gotówkowy postawiono w stan wymagalności z dniem 14 października 2012 roku. Oznacza to, że z tym dniem roszczenie Banku stało się wymagalne. Bankowy tytuł egzekucyjny nosił datę 12 listopada 2012 roku.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Bank wystąpił z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności a następnie z wnioskiem egzekucyjnym do komornika sądowego.

Obie te czynności przerwały bieg przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Jednakże przerwanie biegu przedawnienia mogło odnieść skutek wyłącznie wobec wierzytelności Banku (...). Na okoliczność tę nie może się powoływać powód, który nie jest bankiem, jakkolwiek nabył wierzytelność od banku.

Zagadnienie przerwania biegu przedawnienia roszczenia określonego bankowym tytułem egzekucyjnym, któremu sąd nadał klauzulę wykonalności było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych.

Przede wszystkim za ugruntowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym wystąpienie przez bank z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności (...) przerywa bieg przedawnienia. Skutek ten następuje jednak wyłącznie pomiędzy bankiem a jego dłużnikiem, nie zaś pomiędzy nabywcą wierzytelności niebędącym bankiem, a dłużnikiem wskazanym w (...).

W uchwale Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie III CZP 103/14 wyrażono pogląd, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. W uzasadnieniu uchwały stwierdzono, że z uwagi na fakt, że uprawnienia banku do wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego miały charakter wyjątkowy, z uprawnień tych nie mogą korzystać cesjonariusze nie będący bankami. Tym samym nabywca wierzytelności winien uzyskać nowy tytuł wykonawczy. Nie może się powoływać na przerwanie biegu przedawnienia opartego na tych szczególnych

uprawnieniach banku. Wierzytelność cesjonariusza poddana jest rygorom ogólnym tak co do sposobu uzyskania tytułu wykonawczego jak i co do przedawnienia roszczenia.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 października 2016 roku w sprawie III CZP 52/16. Teza również odnosiła się do umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności. Stwierdzono w niej, że taka czynność banku niweczy skutki przerwy przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Sąd Najwyższy wyjaśnił przy tym, że cesjonariusz uzyskuje w chwili przelewu wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Nie może jedynie korzystać z przysługujących cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów dotyczących egzekucji wierzytelności ani z ich skutków.

W uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 Sąd Najwyższy po raz kolejny wypowiedział się w tej samej kwestii i stwierdził, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wskazując, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwanie biegu przedawnienia następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerywania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule wykonawczym, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w cytowanych wyżej orzeczeniach należy zaaprobować przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

W konsekwencji uznać należy, że powód nie może się skutecznie powoływać na przerwanie biegu przedawnienia, niezależnie od podstawy umorzenia egzekucji, bowiem materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem. Cesjonariusz uzyskuje bowiem w chwili przelewu wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Nie może jedynie korzystać z przysługujących cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów dotyczących egzekucji wierzytelności ani z ich skutków.

Powód wytoczył powództwo w dniu 8 lutego 2016 roku, tymczasem 3 letni termin do dochodzenia roszczenia upłynął w dniu 14 października 2015 roku. Skutecznie więc pozwany zarzucił, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Nie doszło bowiem do przerywania biegu przedawnienia przez wszczęcie egzekucji na podstawie (...), któremu Sąd nadał klauzulę wykonalności.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych wyżej przepisów powództwo oddalono.